

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania A. T.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 grudnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt III AUa 2362/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od A. T. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno -
Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w
Warszawie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z
odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

ł.n

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, decyzją z 21 lipca 2017 r. (nr [...]) dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury A. T., określając ją od 1 października 2017 r. na kwotę 1.607,33 zł.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, decyzją z 21 lipca 2017 r. (nr [...])1) dokonał ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej A. T., określając ją od dnia 1 października 2017 r. na kwotę 1.000 zł.

Podstawą wydanych decyzji był art. 15c i art. 22a w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270).

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 23 maja 2022 r. (sygn. akt XIII1U11380/18), wydanym w sprawie A. T. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury i renty inwalidzkiej, oddalił odwołania ubezpieczonego.

Na skutek apelacji A. T. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 10 października 2023 r. (sygn. akt III AUa 2362/22): oddalił apelację oraz zasądził od A. T. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości odsetek ustawowych liczonych od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego od wyroku z 10 października 2023 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie wywiódł odwołujący, zaskarżając judykat w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 15c ust. 1-3 w zw. z art. 13 b ustawy zaopatrzeniowej poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu, a w konsekwencji uznanie za prawidłowe obliczenie emerytur na podstawie odwołania się do kryterium przeciętnej emerytury i renty, a ponadto poprzez uznanie, iż okres służby przed 1 sierpnia 1990 r. został prawidłowo ustalony według przelicznika 0.0, podczas gdy na gruncie niniejszej sprawy przepis ten nie powinien mieć zastosowania z uwagi na niepełnienie przez odwołującego służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu ustawy, z uwagi na niepopelnianie przez odwołującego żadnych czynów naruszających wolność, godność lub inne prawa człowieka i obywatela;

2. art. 15c ust. 1-3 w zw. z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, w zw. z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 32 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, a w konsekwencji uznanie za prawidłowe obliczenie emerytury na podstawie odwołania się do kryterium przeciętnej emerytury i renty, a ponadto poprzez uznanie, iż okres służby przed 1 sierpnia 1990 r. został prawidłowo ustalony według przelicznika 0.0, podczas gdy takie orzeczenie, biorąc pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy stoi w sprzeczności z zasadą sprawiedliwości społecznej oraz zasadą równości;

3. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), poprzez brak zastosowania przez Sąd rozproszonej kontroli konstytucyjności, podczas gdy w przedmiotowej sprawie Sąd powinien był pominąć niezgodne z Konstytucją RP przepisy ustawy konstytuujące odpowiedzialność zbiorową.

W związku z powyższym, skarżący wniósł o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpatrzenia z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 15c ust. 1-3 ustawy zaopatrzeniowej, gdyż część sądów ocenia służbę funkcjonariuszy opierając się wyłącznie na rodzaju jednostki w której służyli, podczas gdy inne sądy oceniają indywidualnie tę służbę badając czy dany funkcjonariusz dopuścił się czynów naruszających wolność, godność lub inne prawa człowieka i obywatela;

2. ewentualnie, w razie uznania przez Sąd Najwyższy, że w niniejszej sprawie nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpatrzenia z uwagi na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wykładni, a mianowicie ustalenie czy służba na rzecz totalitarnego państwa winna być oceniana indywidualnie, badając czy dany funkcjonariusz dopuścił się czynów naruszających wolność, godność lub inne prawa człowieka i obywatela, czy też wystarczające jest ustalenie czy dany funkcjonariusz pełnił służbę w jednostkach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej;

3. ewentualnie, w razie uznania przez Sąd Najwyższy, że w niniejszej sprawie nie istnieje istotne zagadnienie prawne wymagające wykładni skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście zasadna ze względu na fakt, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że odwołujący nie wykonywał żadnych czynności, które naruszałyby wolność, godność lub inne prawa człowieka i obywatela, a w konsekwencji nie pełnił służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu ustaw zaopatrzeniowej;

4. wystąpienie, w trybie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z następującymi pytaniami prawnymi dotyczącymi wykładni prawa Unii Europejskiej:

a. czy art. 2 i 6 ust. 1-3 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”) w związku z art. 1 i 34 Karty Praw Podstawowych („KPP”) należy rozumieć w ten sposób, że nie spełnia wymogów ochrony godności osoby ludzkiej, demokracji, równości, państwa prawnego i poszanowania praw człowieka przepis prawa, który obliguje do obniżenia emerytury funkcjonariuszowi, który pełnił służbę w jednostce zaliczonej przez ustawodawcę do kategorii jednostek działających na rzecz totalitarnego państwa, bez możliwości badania jego indywidualnych czynów, których dopuścił się lub nie podczas pełnienia tej służby;

b. czy art. 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 6 ust. 1-3 TUE w związku z art. 47 KPP należy rozumieć w ten sposób, że sąd może przeprowadzić wykładnię przepisu prawa krajowego, która odchodzi od literalnego brzmienia przepisu, ale pozwala na zastosowanie danego przepisu w oparciu o przepisy statuujące prawa i wolności oraz zasady prawne zawarte w krajowej konstytucji, prawie Unii Europejskiej i Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności;

5. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

6. zasądzenie od Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentownego MSWiA na rzecz odwołującego A. T. kosztów procesu za postępowanie kasacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w jego ocenie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uzasadniając pierwszą z przesłanek skarżący wskazuje, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 15c ust. 1-3 i art. 22 a ust. 1-3 ustawy zaopatrzeniowej, gdyż część sądów ocenia służbę funkcjonariuszy opierając się wyłącznie na rodzaju jednostki w której służyli, podczas gdy inne sądy, podążając za wykładnią wyrażoną uchwałą Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r. (III UZP 1/20) oceniają indywidualnie tę służbę badając, czy dany funkcjonariusz dopuścił się czynów naruszających wolność, godność lub inne prawa człowieka i obywatela.

Przechodząc do drugiej z przesłanek, istotnym zagadnieniem prawnym wymagającym zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy jest - zdaniem skarżącego konieczność udzielenia odpowiedzi na pytanie: czy służba na rzecz totalitarnego państwa winna być oceniana indywidualnie, tj. poprzez zbadanie czy dany funkcjonariusz dopuścił się czynów naruszających wolność godność lub inne prawa człowieka i obywatela, czy też wystarczające jest ustalenie, czy dany funkcjonariusz pełnił służbę w jednostkach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Jako uzasadnienie ostatniej podstawy, tj. oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący wskazał, że wynika ona z zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej i ich uzasadnienia.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną organ emerytalno-rentowy wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a z ostrożności o oddalenie skargi kasacyjnej, jako nie mającej uzasadnionych podstaw, oraz zasądzenie na rzecz organu od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Pismem z 4 marca 2024 r. pełnomocnik odwołującego złożył replikę na odpowiedź organu emerytalno-rentowego na skargę kasacyjną, w której wskazał, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko zajęte w sprawie, polemizując jednocześnie z argumentacją zawartą w ww. odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikowała się do przyjęcia i dalszego jej, merytorycznego, rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Trzeba więc zauważyć, że błędny jest sam sposób sformułowania wniosku przez stronę skarżącą – co świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów, czy też występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - wymagających z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Przechodząc do wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanek przypomnieć należy, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (istotne zagadnienie prawne), wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje strona skarżąca (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126 i z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem strony skarżącej jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Przy czym nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Strona skarżąca nie wykazała istnienia omawianej przesłanki przedsądu, nie można uznać za istotne zagadnienie prawne pytania: „czy służba na rzecz totalitarnego państwa winna być oceniana indywidualnie tj. poprzez zbadanie czy

dany funkcjonariusz dopuścił się czynów naruszających wolność godność lub inne prawa człowieka i obywatela, czy też wystarczające jest ustalenie czy dany funkcjonariusz pełnił służbę w jednostkach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej” – skoro sama strona skarżąca wskazuje odpowiedź na tak postawione pytanie, przywołując uchwałę Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r. w sprawie III UZP 1/20, zapominając przy tym, że Sąd Apelacyjny wcale tą uchwałą nie jest związany (choć z uzasadnienia Sądu II instancji wcale nie wynika, aby jego stanowisko w tym zakresie było sprzeczne z przywołanym stanowiskiem Sądu Najwyższego).

Natomiast odwołanie się do przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r., I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. W tym miejscu należy zwrócić uwagę – o czym była już mowa wyżej i co przywołuje sama strona skarżąca - że Sąd Najwyższy zajmował się już wykładnią art. 15c oraz art. 13b ustawy zaopatrzeniowej w uchwale w sprawie III UZP 1/20, czy też wyroku z 25 października 2023 r. wydanym w sprawie III USKP 39/23 (LEX nr 3619227). Nie można natomiast wykazywać istnienia rozbieżności w orzecznictwie, powołując się jedynie na odmiennność wyrokowania, czy interpretowania prawa przez sądy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNP 2003, nr 15, poz. 1) – tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Na zakończenie, wskazać należy na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada

2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

r.g.